

Ευρωπαϊκή Ένωση
Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΚΑΙ ΔΙΑ ΒΙΟΥ ΜΑΘΗΣΗ
επένδυση στην κοινωνία της γνώσης
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΕΙΔΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ

Με τη συγχρηματοδότηση της Ελλάδας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης

ΕΣΠΑ
2007-2013
πρόγραμμα για την ανάπτυξη
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΤΑΜΕΙΟ

Πρὸς

τὸν λαμπρότατον καὶ περιφανέστατον κύριον

κύριον Θωμᾶ Φλαγγίνην

τὸν ἐξοχότατον καὶ εὐγενέστατον ῥήτορα

καὶ τοῦ ἡμετέρου γένους δόξαν, τιμὴ καὶ ἔπαινος.

Ἰωάννης Ἀνδρέας ὁ Τρώϊλος

- 1 Ἀφέντη μου λαμπρότατε κ' εὐγενικέ, ἀπ' οἱ τόσες
ποῦ σοῦ δουλεύουν ἀρετές καὶ συντροφιάζου γνῶσες
καὶ πλιάτερα παρ' ἄνθρωπον ὅλους νὰ σὲ τιμοῦσι
τσο' ἀνθρώπους προσκαλοῦσινε καὶ νὰ σὲ προσκυνοῦσι,
5 μὴν κρίνεις γιὰ ὑπερηφανεῖα σήμερο τὴ δική μου
δούλεψη, τὴν ἐμπιστικὴ καὶ θεληματικὴ μου,
γιατὶ ὡς ψυχάρι στὴ φωτιὰ ὁ νοῦς μου τριγυρίζει
τὴ χάρη σου, κι ὀρέγεται τόσο νὰ τὸν ὀρίζει,
ὅσο μὲ πεθυμιὰ καρδιάς στὴ ζέστη τση ἀποθαίνει,
10 γνωρίζοντας αὐτεῖνὴ πὼς πάλι τὸν ἀνασταίνει,
ἀπείς θωρεῖ τσι χάριτες τσο' οὐρανικὲς σιμά σου
κι ἀστράφτουν εἰς τὴ γλῶσσα σου, φέγγου στὸ σάλεμά σου,
καὶ δείχνουσί σε πὼς ἐσὺ μόνον ἐσένα ὁμοιάζεις
καὶ μὲ τὴ γνώση ὡς τσο' οὐρανοῦς τὴ δόξα σου ἀνεβάζεις.
15 Τ' ἀμάξι σου τὸ υπέρλαμπρο καὶ ψυχωμένο ἐσένα
ἄλογα δὲν τὸ σέρνουσι, σὰ βλέπομε εἰς πᾶσ' ἕνα,
μὰ ἡ πίστη κ' ἡ εὐσέβεια κ' ἡ ἐσπλαχνιά σου ἡ πλήσα
κ' ἡ φρόνεση βαστοῦσι το κ' οἱ ἴδιες τὸ ἐστολίσαι,
καὶ ὡς ἥλιος φέγγει καθαρὸς μὲ διχωστὰς σκονάδι,
20 γιατί ὀδηγὸ ἔχεις τὸ πρεπὸ καὶ τὴν τιμὴν ὁμάδι·

Ευρωπαϊκή Ένωση
Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΚΑΙ ΔΙΑ ΒΙΟΥ ΜΑΘΗΣΗ
επένδυση στην κοινωνία της γνώσης
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΕΙΔΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ

Με τη συγχρηματοδότηση της Ελλάδας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης

ΕΣΠΑ
2007-2013
πρόγραμμα για την ανάπτυξη
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΤΑΜΕΙΟ

μαλλιος ἐσύ ἴσαι τσῆ τιμῆς τσ' ἴδιας καθάρια εικόνα
καὶ φῶς καὶ μοναχὴ στολὴ σ' τοῦτο μας τὸν αἰῶνα.
Γιὰ τοῦτο καὶ τσι πράξεις σου ζηλειὰ ἢ καταραμένη
ντρέπετ', ὄντα σὲ στοχαστεῖ, κι ὀλόβουβη ἀπομένει·
25 κ' ἢ φήμη ὡς μεγάλουψυχο, σ' ὄ,τι οὐρανός σκεπάζει,
τσι γνῶμες σου τσ' εὐγενικὲς νὰ φέρνει δὲ σκολάζει.
Λοιπὸν ὁ νοῦς τῆ δούλεψη γυρεύοντας νὰ κάμει
πλιὰ φανερὴ, καὶ τοῦ κορμιοῦ καὶ τῆ δική του ἀντάμι,
σ' ἄλλο καιρὸν ἀνάπαψης τοῦτο ἐπειδὴ εἶχε φτάζει
30 τὸ ποίημα στὴ γλώσσα μας τὴν κρητικὴ νὰ πράξει,
ἀποκοτῶ καὶ πέμπω το, σημάδι τσῆ πολλῆς μου
εὐλάβειας καὶ ταπείνωσης κι ὄρεξης τσῆ καλῆς μου,
ἀποὺ ἔχω κ' εἶχα ἀπὸ καιροὺς εἰς τὴ λαμπρότητά σου,
μ' ἓνα μου μέρος πλιὰ ἀκριβὸ ν' ἀκολουθῶ τσ' ἀσκιᾶς σου,
35 συρμένος, ὡς τὸ σίδηρον, ἀποὺ τὴν πέτρα ἐκεῖνη
πού, ὡς τσῆ σιμῶσει, δὲ μπορεῖ πλιὸ νὰ τσ' ἀπομακρύνει,
πολλὰ παρακαλώντας σε γιὰ χάρη νὰ θελήσεις
μὲ τ' ὄνομά σου τὸ λαμπρὸ κι ἄξο νὰ τὸ στολίσεις,
γιατὶ μὲ τέτοια φορεσάν, ὅπου φανεῖ ντυμένο,
40 κι ἀποὺ τσι Μώμους θέλ' εἶσται κι ἀπ' ὅλους τιμημένο.
Κύριο σὲ κάμνω βέβαιο τότε καὶ Μαικενάτε,
ἢ χάρη σου παντοτινὰ στὸν κόσμον νὰ ἐπαινᾶται.
Δῶρον ἂν εἶναι χαμηλό, ψηλὴ ἴναι ἢ θέλησή μου,
ἀμ' εἰσὲ περισσότερο δὲ φτάνει ἢ μπόρεσή μου,
45 μὰ δέξου το, ὡς βασιλιόν, ἀπού ἴθελε τοῦ φέρει
λίγο νερὸν ἓνας βοσκὸς εἰς τὸ φτωχὸ του χέρι,
γῆ ὡσάν τὸ μέγα Ὠκεανὸ πού ποταμοὺς κι ὀρυάκια
δὲ διώχνει, ἀμ' ἀποδέχεται ὡς καὶ τὰ πλιὰ μικράκια,
σάν εἶν' ἢ τραγωδία μου ὀρυάκι, ἀπ' ἐκ τῆ βρύση,

- 50 πρὶ ἐβγεῖ καλά, ξεραίνεται στ' αὐλάκι κι ἀποφρύσσει,
 μ' ἀπείς ἐμπεῖ στὸ σκέπος σου, πληθαίνου τὰ νερά τση
 κι οὐδ' ἄλλης θάλασσας χρωστεῖ νὰ δώσει πλιὸ χαράτσι.
 Στίχους ψηλοὺς ἄ δὲν εὐρεῖς, θέλεις μοῦ συμπαθήσει,
 γιατ' εἶχα γράψει μυθικά, σὰ μ' ἔσυρεν ἡ φύση
- 55 κ' ἡ λίγη πράξη κ' ἡ φτωχεῖα ἀπόχω τῶ γραμμάτων,
 ποὺ μοῦ ἐμποδίζουσι τσ' αἰτιῆς νὰ γνώθω τῶν πραγμάτων.
 Μὰ ὡς ἄρρωστο παιδὶ τινὰς, ὅπου κομπῶσει θέλει,
 κι ἀλείφει τὸ ποτήρι του τριγύρου εἰς τσ' ἄκρες μέλι
 καὶ μέσα βάνει ἄλλα ζουμιὰ πρικιά, καὶ τὴν ὑγεία του
- 60 καθὼς τὰ πίνει, φέρνει του τοῦτο τὸ κόμπωμά του,
 ἔτσι τοῦ μύθου ἡ νόηση χάρη γιατρείας φυλάσσει,
 ὅπου τὴν ἄρρωστία εἰς ὑγεία μπορεῖ νὰ μεταλλάσσει.
 Ἡ τραγωδία στὸ τέλος τση ἂν ἔν' καὶ σέρνει θλίψη,
 μακρὰ ἀπὸ τὸ εὐγενέστατο κορμί σου τούτη ἄς λείψει·
- 65 μὰ ὄλο χαρὲς κι ὄλο τιμὲς καὶ δόξες πάντ' ἄς ἔχει,
 κι ὁ οὐρανὸς ἀπάνω σου τσι χάριτές του ἄς βρέχει.
 Μὰ γιατί' ἡ Μούσα μου φτερὰ λιγάκια μοῦ 'χε τάξει
 κι ὁ κάλαμός μου, ὡς ἀστενής, δὲν ἤμπορὰ πετάξει,
 τὰ ἔργα σου τὰ δυνατά, τ' ἄξα καὶ φημισμένα
- 70 κιὰς νὰ λογιᾶσω νὰ 'πωθοῦ γῆ νὰ γραφοῦ ἀπ' ἐμένα,
 γὰ τοῦτο ἐγὼ σαν ἀτελῆς μένω στὸ περιγιάλι
 κ' εἰς τὸ βαθύ σου πέλαγος ἄς πράσσου διδασκάλοι.

Μάρθα Αποσκήτη επιμ., *Ροδολίνος, τραγωδία Ἰωάννη Ανδρέα Τρωίλου (17ου αἰώνα)*, πρόλ. Στυλιανὸς Αλεξίου, Στιγμή, Αθήνα 1987.